

[Svend Auken]

har, selvstændige erhvervsdrivende, folk i liberale erhverv, funktionærer med gode lønninger – som jeg under dem – i det private erhvervsliv, som har haft en kraftig indtægtsfremgang, en kraftig forbrugsvækst. Hvis jeg bare må nævne et enkelt sæt tal: fra 1982 til 1983, hvor dagpengene blev holdt nede, lønningerne blev holdt nede osv., steg indtjeningen i dansk erhvervsliv, overskuddet i dansk erhvervsliv, med 25 pct. Det gjorde det også fra 1983 til 1984, og jeg er overbevist om, at vi vil se noget tilsvarende til næste år. Når man ser på funktionærlønninger osv., så kan man set det samme billede.

Vi er altså i en situation i Danmark i dag, hvor vi har en andel – vi mener naturligvis, at det især skyldes den konkurrenceevneforbedring, der skete fra 1980 til 1982, det kan vi altid diskutere – men vi har i hvert fald et kraftigt internationalt opsving, der slår igennem i Danmark, hvoraf frugterne alene tilfalder dem, som i forvejen har deres på det tørre, og vi bryster os af de forbedringer, vi kan fremskaffe på de offentlige budgetter i kraft af, at vi yderligere skærer ned hos dem, der kun har meget lidt.

Statsunderskuddet er faldet. Det er glædeligt. Det skyldes fire forhold: det første forhold, den faldende rente, kan vi selvfølgelig diskutere, hvor stor en andel den nuværende regering har i, men det er en kendsgerning, at renten sammenlignet med udlandets ikke er faldet kraftigere i Danmark og slet ikke realrenten, men alligevel har rentefaldet naturligvis påvirket statsunderskuddet. For det andet har det internationale opsving, konjunkturforbedringen, betydet meget. For det tredje den realrentebeskatning, som socialdemokratiet næsten måtte påtvinge den nuværende regering, og som alene til næste år medfører en forbedring af statsfinanserne på 10 mia kr. Og endelig for det fjerde nedskæringerne. Jeg tror, at når man skal gøre dette regnestykke op, så udgør nedskæringernes andel af de samlede forbedringer en mindre del. Det er ikke ensbetydende med, at de har været ligegyldige. De har i høj grad været følelige for de mennesker, de er gået ud over.

Socialdemokratiet kan ikke love nogen, at vi, hvis der føres socialdemokratisk politik, når der igen kommer en socialdemokratisk regering, hvad finansministeren nærmest gav indtryk af, kan lade de offentlige udgifter på alle områder vokse kraftigt. Vi vil også være

nødt til, som vi også gjorde det i tidligere år, at underkaste de vigtige udgiftsområder en betydelig begrænsning, men det, vi ikke vil være med til, er at spare, som man gør det på denne finanslov, et sted mellem 1 og 1½ mia kr. på ungdomsindsatsen. Vi vil ikke være med til at spare i forhold til dem, der er uden for arbejdsmarkedet uden egen skyld, på en sådan måde, at deres levestandard ikke kan følge med deres, der er i arbejde. Derfor står uenigheden egentlig ikke så meget om, at der er behov for at styre de offentlige udgifter og udvise tilbageholdenhed. Uenigheden gælder perspektivet i den politik, man fører, og byrdefordelingen, virkningen af den politik, man fører.

Til sidst to bemærkninger. Det ene drejer sig om spørgsmålet om arbejdsløshed og beskæftigelse. Jeg tror, at finansministeren vil give mig ret i, at der er mange gåder, der knytter sig til udviklingen i beskæftigelsen og i arbejdsløsheden. Det er rigtigt, vi har haft et lille fald i arbejdsløsheden på 5.000 i forhold til sidste år. Regeringen siger, at beskæftigelsen er steget med 50.000. Det vil altså sige, at tilgangen til arbejdsmarkedet skulle have været 45.000. I begyndelsen af året skønnede regeringen, at tilgangen til arbejdsmarkedet ville falde fra 25.000 til 20.000, men nu er den altså steget til 45.000. I Sverige er den gået tilbage. I Norge er tilgangen til arbejdsmarkedet faldet. Og til næste år regner regeringen med, at den igen vil være på 20.000. Det hænger simpelt hen ikke sammen. Der er gåder, der knytter sig til dette.

Det, vi kan tage og føle på, er arbejdsløshedstallet, og til trods for et kraftigt internationalt opsving har vi altså ikke gjort noget indhug i arbejdsløsheden, og vismændene – det økonomiske råds formandskab – har senest forudset den samme arbejdsløshed til næste år som i år og mere alvorligt forudset, at vi resten af dette årti ved bevarelse af regeringens politik vil have en uændret høj arbejdsløshed.

Den sidste bemærkning, jeg skal gøre, vedrører kommunerne. Kan finansministeren forklare mig retfærdigheden i, at man indtager en andel af et såkaldt konjunkturbettinget overskud hos kommuner, der ikke har haft noget konjunkturbettinget overskud, men tværtimod har oplevet virkningerne af et konjunkturtilbageslag? Hvordan skal eksem-